

TORNAI JÓZSEF

Apám piros nadrágban, kék mentében

*Három elemit végzett vadparaszt volt,
a K. und K.-ban „konzervált faszolt”,*

*járták Ukrajnát, szent Oroszországot:
ők voltak a 9-es huszárok.*

*Ollant tik még nem láttatok, mesélte,
a sár néha fölcsapódott a lovam sörényére.*

*Szegény muszkára – a cár szemében állat –
sose emeltem rá kardom vagy puskámat.*

*Így pufogtattam, fölfelé, e –
kapott egy szőlőkarót a kezébe.*

*Háború után vasutas lett – micsoda kegy! –
feleség, vályogház, négy gyerek,*

*kis fizetés,
ilyen lövészárók várta hazájában,*

*tekintetes, nagyságos uraknak csak egy kusza bajszos magyar,
megátkozva földünk áldásaival.*

*A kórházban utoljára – bedeszázva az ágy –
láttam, haláltól legyőzve, szégyelli magát.*

*Szeretett kutyát, virágot, kiskőrösi bort,
sírjára, ha gyöngye a síksági szél, gyertyákat állítok.*

*Szeretett volna még élni és danolni azokat
a ki tudja, honnan tanult szerelmes dalokat.*

*A templomban, nagy ünnepeken sose énekelt,
ült anyám mellett, furcsállva a szentbeszédeket.*

*Nem volt hős, csak sors-kiköpte lélek, piros nadrágos, kék mentés huszár,
azúr sztyeppéken kakas-nyakú lovára ülve száll.*

A minden mindenek mindene

*Nincs rossz-tetősebb, hazug-sárosabb szentély
a világvége-jövendöléseknél!*

*Mit hallok, látok, attól rettegek,
minden száll, bozsog, szilárdul, remeg,*

*percre se szűnik a végpusztulás
helyén a milliárd forma-variáns:*

*csillag, kvazár, galaxis és
állati-emberi ellés-születés,*

*rovarok, kígyók, spórák, skorpiók
lepnek el másik lehűlt tűzgolyót,*

*ha ez a föld atom-cafatjaira hull:
gőzöl a szörnyű leves forralatlanul*

*és nem engedi meg senkinek, a lét
hogyan állítsa bármint kerekét,*

*forog-forog a hétfájdalmú szűz
medencéjében a gyémántköszörűs,*

*a mindent szétporzó, összerakó halál
hegygerincen, tengerek halcsontvázainál.*

*Dühe szüntébe ne kapaszkodjatok,
tengelyeteken pörgő hús-áldozatok:*

*a sokvilág, a sokvilág, a sokvilág
rajtatok tölti ki bosszuját!*

*Jó lelkek voltak, kik ősrégen azt hívék:
eljő az isten, a nagy, szent herélt,*

*belevágva karmát e borzalomba,
hogyan a fény-sötétség gőgjét, im, lerontsa.*

*De senki-senki, semmi-semmi nem juházhatta meg
jóllakhatatlan üzekedésében az életet,*

*a minden mindenek mindenét, a hatalmas űrt,
és nem volt ellene vágy, nem volt, ki szájából menekült,*

*mert élni-ölni kell, mindig kölkezni és imádni azt a
kan-szukát, aki véres állkapcsát nyalogatja.*